

غیر محرمانه

بازداشت مدیر توسعه مایکت

ثریا رضایی مهوار، مدیر توسعه کسب و کار مایکت بازداشت شد. صابری نیوز با انتشار ویدئویی صحنه‌هایی از بازداشت مدیر توسعه کسب و کار مایکت را نمایش داد. گفته می‌شود ثریا رضایی روز سه‌شنبه در محل کار خود بازداشت شده است. از نهاد بازداشت‌کننده و علت بازداشت اطلاعی در دسترس نیست. مایکت زیر مجموعه هلدینگ حصین است. طاقچه از دیگر شرکت‌های زیر مجموعه هلدینگ حصین، هفته گذشته و با انتشار تصویری از کارمندان آن در فضای مجازی، از دسترس خارج و با تعهد قضائی رفع توقیف شد.

دستگیری اعضای کانال تلگرامی

رئیس پلیس فتا استان، از شناسایی و دستگیری اعضای باند خانوادگی کلاهبرداری اینترنتی که با راه‌اندازی کانال تلگرامی صیغه پایی جعلی اقدام به کلاهبرداری از کاربران می‌کرد، خبر داد. رسول جلیلیان در کرج، گفت: فردی با در دست داشتن مرجوعه قضائی، به پلیس فتا مراجعه کرد. وی افزود: افرادی ناشناس با راه‌اندازی یک کانال جعلی تلگرامی با عنوان صیغه‌پایی با شیوه متقلبه اقدام به کلاهبرداری ۱۵۰ میلیون ریالی کرده‌اند.

صدور کیفرخواست مدیر عامل

دادستان تهران گفت: کیفرخواست مدیر یکی از شرکت‌های خصوصی فعال در حوزه انرژی به اتهام اختلال در نظام اقتصادی کشور از طریق دریافت تسهیلات کلان بانکی با مانور متقلبه و سندسازی به مبلغ ۴۲۷ میلیارد و ۸۵۶ میلیون و ۵۲۰ هزار و ۶۸۵ ریال و همچنین عدم بازپرداخت آن، از سوی دادستانی تهران صادر شد. علی صالحی گفت: مدیرعامل یکی از شرکت‌های خصوصی با طرح ادعای تولید نوعی فرآورده نفتی به نام قیر پلمیری، از یکی از بانک‌های کشور تقاضای اخذ تسهیلات به منظور وارد کردن تجهیزات تولیدی این فرآورده را از خارج کشور می‌کند.

بازداشت ۴ عضو گروهک‌های تکفیری

دادستان مرکز استان سیستان و بلوچستان گفت: یک تیم ۴ نفره که از پاکستان وارد کشور شده و در روستای چکیگور ساکن شده بودند شناسایی و در یک کار عملیاتی دستگیر و تحویل مراجع قضائی شدند. شمس آبادی گفت: با تلاش و کار اطلاعاتی قرارگاه قدس نیروی زمینی سپاه شهرستان راسک یک تیم ۴ نفره که از یکی از کشورهای همسایه وارد کشور شده و در روستای چکیگور ساکن شده بودند شناسایی و در یک کار عملیاتی دستگیر و تحویل مراجع قضائی شدند. وی افزود: از متهمان ۵ قبضه کلاش، یک سلاح شکاری، ۲۴ تیغه خناب، ۷۰۰ فشنگ جنگی کلاش، دو دوربین شکاری، ماسک صورت و چند سینه خناب کشف و ضبط شد.

گپ: خاطر هاسدی

متن خوب در تئاتر و سینما کم است

خاطره اسدی که این روزها با نمایش «آخرین سه‌شنبه سال» روی صحنه است، می‌گوید اگر پیشنهادهای خوبی در تئاتر داشته باشد، دوست دارد همیشه روی صحنه بماند. این بازیگر که در نمایش «آخرین سه‌شنبه سال» در نقش یک خبرنگار بازی می‌کند، در گفت‌وگو با ایسنا درباره بازی در این نمایش و نیز تفاوت فضای تئاتر بعد از کرونا سخن گفت.

او در پاسخ به این پرسش که چرا فاصله زمانی زیادی میان کارهایش در تئاتر وجود دارد، توضیح داد: بعد از کرونا چند پیشنهاد داشتم و البته مدتی هم ایران نبودم ولی پیشنهادهایی نبود که برآیم و سوسه‌بر انگیز باشد تا اینکه پیشنهاد بازی در این نمایش مطرح شد. اسدی با ارائه توضیحات درباره ویژگی‌های نمایش «آخرین سه‌شنبه سال» افزود: پیش از این نمایش، با الهام شعبانی، کارگردان کار، در پروژه‌های دیگر کار کرده بودم و او را از قبل می‌شناختم. از طرف دیگر متن نمایش را هم خیلی دوست داشتم چون چارچوب درستی داشت و همه کاراکترهای آن بسیار جذاب بودند و در کنار همه اینها نقش خودم را هم بسیار دوست می‌داشتم.

این بازیگر اضافه کرد: در این نمایش نقش یک خبرنگار را بازی می‌کنم اما یک کاراکتر

بخش شربت نذری در مراسم‌های سوگواری ایام محرم

تخت نیست و فراز و فرودهایی دارد که برای بازیگر جذاب است. به خصوص که در نمایش نیم‌نگاهی هم به زندگی شخصی این خبرنگار داریم و همین رویکرد، جذابیت کار را بیشتر هم می‌کند.

او که آخرین بار با نمایش «خاموشی دریا» کار نیما دهقان روی صحنه بود، در پاسخ به این پرسش که بازی در تئاتر چقدر برایتان اولویت دارد؟ توضیح داد: تئاتر بسیار جذاب است و تجربه حضور روی صحنه اصلا قابل مقایسه نیست. ضمن اینکه تحصیلات من در رشته تئاتر است و سال‌ها تجربه حضور روی صحنه را داشته‌ام. اگر در تئاتر نقش‌های جذابی داشته باشم، دوست دارم همیشه روی صحنه بمانم چون همان گونه که گفتم، تجربه‌های تئاتری با تجربه تصویر بسیار متفاوت است. به همین دلیل وقتی در تئاتر مشغول به کار می‌شوم، دیگر پیشنهاد بازی در تصویر راندمی پذیرم.

او در ادامه با ابراز تاسف از اینکه اساسا متن خوب در تئاتر و سینما خیلی کم است، خاطر نشان کرد: همیشه متن کار است که اولین جرقه را برای بازیگر می‌زند ولی متأسفانه در این زمینه ضعف داریم. معتقدم سینما ما همچنان خیلی مردانه است. در تئاتر آثار زنانه‌ای داشته‌ام ولی این فضای مردانه، بیشتر

یادداشت

خبرنگاران مظلوم‌اند...

جشنواره رسانه‌ها یا مطبوعات که سه‌شنبه به پایان می‌رسد قرار است در یک کلام، تنور رسانه و محصول رسانه‌ای را گرم کند. در این بین چند نکته را می‌توان دید: ۱. خبرنگاران از دو جهت مظلوم‌اند. هم بیرون از صنف که جدی گرفته نمی‌شوند و تنها مدیران مسئول و صاحبان امتیاز به رسمیت شناخته می‌شوند. مهم‌ترین دلیل آن هم مفاد قانون مطبوعات به عنوان مهم‌ترین منشور حقوقی و حاکمیتی رسانه در ایران است که نسبت به خبرنگاران به عنوان اصلی‌ترین بازیگران عرصه خبر و اطلاع‌رسانی سکوت کرده و تنها مدیران را خطاب قرار می‌دهد، دیگر هم خود صنف که هر کس بدون کمترین تجربه و سطح تحصیلی می‌تواند خود را خبرنگار معرفی کند. در کشور، حدود ۱۴ هزار رسانه دارای مجوز از هیات نظارت بر مطبوعات داریم که کفایت نام یک فرد به عنوان نویسنده در یکی از آنها بخورد تا ادعای کسوت خبرنگاری کند. برای داشتن ساختار صنفی درست، ملزومات و ساز و کارهای حساب‌شده‌ای نیاز است که یکی از مهم‌ترین آنها می‌تواند حضور در جشنواره‌های معتبر رسانه‌ای باشد. به طور کلی خبرنگاری که خود را وقف رسانه کرده و حرفه‌ای به حساب می‌آید اهل رقابت و حضور رسمی در رقابت است.

جشنواره رسانه‌های ایران که با حضور بیش از ۲۵۰۰ روزنامه‌نگار برگزار شده، از این جهت مهم است که به اعضای صنف و بیرون می‌فهماند چه حجم بالایی از روزنامه‌نگار حرفه‌ای در کشور داریم که حاضر شده‌اند خود را در محک رقابت بگذارند.

۲. جشنواره‌ها وجود دارند تا دو نکته را گوشزد کنند. نخست توان و ظرفیت آن عرصه. مثلا وقتی جشنواره فیلم با ارائه ۷۰ اثر و برگزیده شدن ۲۲ فیلم برای رقابت نهایی برگزار می‌شود به بقیه می‌فهماند چه ظرفیتی در آن رشته داریم. دیگر آنکه با نشان دادن برترین‌ها، الگوی مناسب را در کار حرفه‌ای نشان می‌دهد. به طور کلی می‌فهماند چه کاری شاخص و برتری است تا جوان‌ترها و حتی دیگران آن را سرلوحه قرار دهند.

نکته‌ای که برای تمام جشنواره‌های فرهنگی اعم از هنری و رسانه‌ای و ادبی وجود دارد این است که نسبت فرم و محتوا در آن مهم است. آیا هیات داوران ما شهامت دارند یک اثری که شاید از لحاظ ساختار ضعیف باشد را به دلیل پرداخت محتوایی درست و اثربخش، اول اعلام کنند؟ این پرسشی است که خیر حتی در جلالت جشنواره خودمان هم پاسخی برایش ندارم چون در رسانه‌های ما به طور منظم حضور نداریم. رسانه، سینما، تئاتر، موسیقی، کتاب و... وجود دارند تا حاوی پیام باشند یا فقط خوب ساخته و پرداخته شوند؟ نسبت این دو مفهوم باید شفاف شود. حداقل در رسانه، قرار است مردم را به حقوقشان آگاه کنیم، مشکلات را گوشزد کنیم و ذهن جامعه از صدر تا ذیل را نسبت به موضوعی «حساس» کنیم. هر حل ارائه دهیم و مسائل مردم، نظر کارشناسان و رای مسئولان را به هم نزدیک کنیم. این حساسیت و کارکرد، گاهی تنها با رفتن سراغ یک سوزخ عملیاتی می‌شود و دیگر نیازی به پرداخت ویژه و فوق‌مطلوب نیست. به طور کلی و در یک کلام، باید حداقل‌های فرم و ساختار نظارت اثر برترین بین تماشاگران هم یک گزینه فعال در دوره‌هایی بوده اما خود به خود اقبال تماشاگران و صف‌های طولانی خرید بلیت، بسر رأی داوران اثر گذاشته است. ایراد غیرقابل اصلاح جشنواره‌های مطبوعات و رسانه همین است که مردم نمی‌توانند در تنور رقابت بدمن و این رویداد، کاملا صنفی و درون‌خانوادگی دنبال می‌شود. راه حلی هم برایش نیست. جز اینکه رسانه در طول سال با مخاطبش تعامل کند. نمایشگاه مطبوعات برگزار شود. داشتن ستون خوانندگان، یادداشت و گزارش مهمان و نشست‌های مردمی نیز می‌تواند بر حفظ مرجعیت رسانه‌های داخلی بیجاندهد چرا که کارکرد جشنواره‌ها، جدای از تقدیر و الگوسازی، مردم‌سازی و دعوت از مخاطب برای دیدن و شنیدن رسانه‌های داخلی است.

کلام آخر اینکه جشنواره بیست و یکم که پس از وقفه ۱۰ ساله و با شکل و شمایل جدید برگزار شد حتما دارای نواقصی است. اما باید از خود پرسید چرا جشنواره در این سال‌ها برگزار نشد و چگونه می‌توان تسدوم آن را طلب کرد؟ به زعم حقیر، کم اهمیت شمردن فعالان رسانه‌ای یا به عبارتی تحریریه‌ها در ذهن تصمیم‌گیران باعث این تعطیلی بوده است. و حالا با پررنگ‌تر شدن عنصر رسانه‌ای یا همان خبرنگار در ساختار رسانه‌ای کشور از قانون مطبوعات و اصلاح آن و تاکید بر حقوق روزنامه‌نگاران در آن گرفته تا تمرکز حمایت‌های دولت و به طور خاص وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی به تحریریه‌ها و نه شمارگان که نهایتا منجر به رشد امنیت شغلی خبرنگاران شود، می‌توان تجلی قدرت و کارکرد فعالان خبری و رسانه‌ای را در مطبوعات کشور دید و جشنواره‌های بعدی را پرقدتر تر برگزار کرد.

مسعود جعفری جوزانی

امیدوارم بازیگران جوان اخلاقیات را بیاموزند

کارگاه «انتقال تجربه فیلمسازی» با حضور مسعود جعفری جوزانی، نویسنده و کارگردان برای اعضای باشگاه مخاطبان موزه سینما در سالن فردوس این مجموعه فرهنگی تاریخی برگزار شد.

مسعود جعفری جوزانی با بیان اینکه اگر بخواهیم فیلمساز شویم ابتدا باید اجزای آن را به خوبی بشناسیم، گفت: زمانی که ما در درس سینما می‌خوانیم، هنوز سینما جدی گرفته نمی‌شد و وقتی درباره آن صحبت می‌کردیم گاهی با تمسخر می‌گفتند مگر سینما، خواندن می‌خواهد؟! آن دوران به غیر از مارکسیست‌ها بقیه به سینما به چشم تفریح نگاه می‌کردند. در واقع از نیمه دهه ۶۰ میلادی به بعد سینما جدی تر گرفته شد.

جعفری جوزانی با بیان اینکه در جوانی فیلم‌های زیادی می‌دیدم است تا آن زمان است که باید استوری بود و طراحی کنید و لی زمان ساخت فیلم به آن متکی نباشید و شرایط دیگر را هم در نظر بگیرید. زبیر در غیر این صورت فیلم خوبی از آب در نمی‌آید. وی با اشاره به اینکه زنده یاد مرتضی ممیز پوستر فیلم‌های «شیرسنگی» و «در مسیر ندنیان» و «همه اهل شیراز» است، بیان داشت: ممیز از من خواست فیلم را ببیند تا بتواند پوستر را طراحی کند. سه بار فیلم را دید، فیلمی که آن زمان بدون تدوین و موسیقی متن بود و تماشاگر آن چند ساعت طول می‌کشید. در نهایت پوستر فیلم را طراحی کرد که بیان‌کننده فضای فیلم بود. وقتی پوستر فیلم را می‌بینید، باید متوجه شوید که با چه نوع فیلمی روبه‌رو هستید در غیر این صورت کاری بیهوده‌است.

جعفری جوزانی با بیان اینکه سینماگر باید همه چیز را ببیند و هر دیدنی دیدن نیست، گفت: فیلمساز نکات ریز را می‌بیند، احساس بشر را درک می‌کند و معنی نگاه را می‌فهمد. زمین و زمان با یک فیلمساز واقعی حرف می‌زند. گاهی با یک جمله و یا یک متن، هم می‌زنس مشخص می‌شود، هم شخصیت پردازش و هم زمان و مکان؛ مانند: «همه اهل شیراز» می‌دانستند که داش آکل و کاکا رستم سه یا یکدیگر را با تیر می‌زند. وی در پایان با ذکر خاطر‌های از علی نصیریان در فیلم «شیرسنگی» بیان کرد: به خاطر دارم برای این فیلم همه در یک خانه روستایی شب‌هایی خوابیدیم و هیچ کدام از بازیگران اعتراضی نداشتند. من هنوز هم معتقدم هیچ بازیگری مانند علی نصیریان نمی‌توانست نقش مورد دلخواه من را در این فیلم بازی کند. امیدوارم بازیگران جوان هم به جز از بازیگری، از بازیگری مانند علی نصیریان، جمشید مشایخی، داوود رشیدی، عزت‌ا... انتظامی و محمدعلی کشاورز، اخلاقیات را بیاموزند.

اینفوگرافیک

۷ توصیه تغذیه‌ای برای روزهای گرم سال

- مصرف نوشیدنی‌های بسیار شیرین ممنوع
- تامین املاح معدنی بدن
- مصرف میوه
- کنترل وزن خود
- مصرف مایعات فراوان